

Anne Sen Sahiden mi Öldün

– Hüzün Şairi · 10 Temmuz 2014

ANNE SEN SAHİDEN Mİ ÖLDÜN

İki gözüm önüme aksın ki çok renksizim
Pes ettim sanma sakın çoktan beri cenksizim
Adıma sindi hüzün kalem kırık denksizim
Tozum dumana katan düştüğüm künk yar mıydı
Sen sahiden mi öldün "böyle gitmek var mıydı"

Sensiz yanım ağırdı diz çöktüm heybesizim
Anne diyen dilimle isyana hibesizim
Bıçak saplı kemikle yol bilen tilbesizim
Gözümden su sızdıran kurnasız bir par mıydı
Annenin bahtı çeyiz kıza Hak'dan zar mıydı

Hep iyot kokusuyla doluyor bak genizim
Bir türlü durulmuyor hasret kokan denizim
Yarım yamalak ömür anne neden sensizim
Veraset olan hüzün cebimdeki kâr mıydı
Ardında kalan güzün "böyle gitmek var mıydı"

Kolum yenden ıkalı bohçam yerde elsizim
Gönül sazı akortsuz mızrapsız ve telsizim
Giden geri dönmezken haber salsan gelsizim
Babam kara trende beklediğim gar mıydı
Mavera adlı dünya sığmadığım şar mıydı

Sen gittin gideli ben duygusuz sezgisizim
Hayat kırdı telimi notasız ezgisizim
Gözüm gönlüm karardı desensiz bezgisizim
Güvendiğim insanlar çatal dilli mar mıydı
El kolum bağlı anne "böyle gitmek var mıydı"

Yerim yurdum talanda vatansız ve ilsizim
Kör olası vicdanla hep yazarım silsizim
Usa öksüzlük vurdu çok unutkan dilsizim

Çıkla sevmenin kökü anne denen har mıydı
Neden çabuk çıkardın ömür urban dar mıydı

Gece esir alalı uyuşuk ve tensizim
Uzayıp gitti gölgem çoktan beri ensizim
Eriyip bittim anne yıllar yılı bensizim
Saçımdeki aklar dün yağırdığın kar mıydı
Sen sahiden mi öldün "böyle gitmek var mıydı"

HÜZÜN ŞAIRİ: N Y

şar

Kent.

Türkiye Türkçesi Ağzları Sözlüğü

par

Çeşme.

Türkiye Türkçesi Ağzları Sözlüğü

zar

Yazgı, şans.

Türkiye Türkçesi Ağzları Sözlüğü

Tilbe Köken: T.

Cinsiyet: Kız

Abdal, derviş, gezginci ozan.

Kişi Adları Sözlüğü

bezgi

a. Süs, bezek.

Güncel Türkçe Sözlük

Hiç bir zaman kuruntuyu sevmediğimi anımsıyorum. Gönül sapanıma büyük geldiği için, trip de atamıyordum. Burnumun dikine uçan uçurtmalarım da yoktu. Gözlerim topaçlarını, düzlemsiz çevirmiyor, kulaklarım seslerle saklambaç oynamıyordu. Dudaklarım ise dişimle köşe kapmaca derdin de değildi. Peki neydi, anımsamaya çalıştığım? Neydi beni, çocukluğumun kuytu-köşelerine çeken? Bütünü mü özlemiştim yoksa?

Ya da dün gece yaptığım gibi, annemle hasbihal ederken, kına kokusunu ne çok özlediğimi keşfederek, kalemime sızan bu şiir miydi, ekseninde beni s/aklayan ve anlayan?